

Ujj Kitti: 26.

Négy fal között élte mindennapjait, de ki akart törni. Minden napja sivár, unalmas volt.

A csöndet is csak ritkán, egy kismadár boldog csicsergése törte meg. Tudta, hogy miért boldog a madár, tudta, hogy éneke nem csupán vidám, szabad.

Szabadabb mint ő bármikor egész életében. Ő, aki ugyan kimehetett az utcára, elmehetett bárhova, de minden sivár volt. Csakúgy, mint a négy fal.

-A világ az én falam - minden nap csak ezt ismételte. Szállni szeretett volna, de nem tudott.

Néha elképzelte, milyen lehet máshol lenni, másnak lenni, de nem tudott szárnyalni.

A láncai mindig megcsörrentek abban a pillanatban, amikor repülni próbált, nem volt menekvés.

Nem olyan volt, mint az a kismadár, amit mindennél fontosabbnak tartott. Képes volt órákon át csak nézni, ahogy repked egyik gallyról a másikra.

- Látod, madárka, butának tartanak téged, de te szabad vagy, mi pedig, akik okosnak hisszük magunkat, a társadalom börtönében élünk, és láncainktól nem szabadulhatunk. Te, a kis szárnyaiddal, olyat láthatsz, amelyről mi még csak álmodni sem merünk, mert nem lehet. Elvágódnánk és vége lenne mindennek, rájönnénk, mennyire keveset is látunk, és a nagyra tartott eszünk mennyire szűk látókört tár elénk elé. - és a madár elreppent. Csakúgy, mint a pillanatnyi öröm, amelyet okozott.

Kinézett az ablakon, semmi nem volt ott. A belvárosban nem volt semmi. Csupán bábok, bábok, amelyek körülvették, és embert játszottak mellette. Üveges tekintettel siettek - bábok voltak. Mindegyik bábut zsinóron rángatott egy másik. Szürke. Egy szürke bábjátszma volt mindenki élete. Az övé is.

Mégis szerette nézni a bábokat. A tudattalan embereket, akikbe csupán beletáplálták kötelességüket, és képzeletük virágoskertjét csak savas eső öntözte. Meghaltak lelkileg, de éltek.

-Vajon én is ilyen leszek? Vagy már ilyen vagyok? Ezek a gondolatok, a mozdulatok az enyéim?

Tudta, hogy választ nem fog kapni, de bízott benne, hogy hamarosan eljön ismét a fehér ruhába bújt angyal, aki egy kis időre elveszi tőle a fájdalmat, a létezés fájdalmát.

Kattan a zár, belép az, akire már annyira várt. Lefekszik az ágyra, tenyerét a fal felé fordítva tartja a kezét. Egy szúrás a vénába. Álmosodik. Hat az anyag. És hamarosan megváltó álmot lát. Tudja, élveznie kell, mert másnap kezdődik minden előlről.

Így élt az elmeógyógyintézet 26 számú betege, aki repülni szeretne -, de bezártságán csak a halál segíthet.